

December 2022

Straks zal het een maand geleden zijn dat ik op het vliegtuig stapte voor een vlucht van ongeveer acht uur naar Kinshasa.

Het is alsof het al jaren geleden is... Mijn gezondheidsperikelen liggen ver weg... we zijn weer ondergedompeld in de zwoele warmte van Congo. Het is hier ontzettend warm en we zoeken koeling met een ventilator. Die afkoeling wordt meerdere keren onderbroken door het uitvallen van de stroom, of door een te lage voltage... Dus maar geduldig een zware regenbui afwachten.

Het wordt een zwaar regenseizoen voor de mensen van Kinshasa...

Overstromingen, ondergelopen straten en huizen, riviertjes die buiten hun oevers treden. Dit alles een gevolg van een veranderd klimaat en ook niet geordende urbanisatie. Riolen verstopt, waterafvoer greppen volgestopt met plastiekafval. Hoewel er campagnes gedaan worden om plastic te recycleren, toch is het resultaat nog miniem.

Morgen vieren wij de internationale dag van de armen... Vieren is veel gezegd, de armen hebben niet veel te vieren.

Wij denken speciaal aan die honderdduizenden vluchtelingen in Oost-Congo. Vluchtelingen in eigen land. Ze hebben hun dorp, hun velden hun vrede verlaten door onzinnig oorlogsgeweld hen opgelegd door buitenlandse krachten, met medewerking van inheemse rijken. Elke dag worden mensen gruwelijk vermoord door kleine rebellengroepen. Ook nog eens tienduizenden vluchten het geweld in groot Bandundu en het "plateau de Bateke". Een gewoon conflict tussen landeigenaars en immigranten landbouwers wordt dan weer politiek uitgebuit met gevolg: moorden, dorpen platgebrand en weer rijen vluchtelingen...

Dat komt jammer genoeg niet in de internationale media (uitzonderingen zijn er als RFI en BBC, en hun uitzendingen voor Afrika). Beter er niet te veel over praten anders snijdt het westen zich in eigen vingers... want ze zijn ergens medeplichtig.

De sfeer in ongezond, mensen zijn ongerust... In Kinshasa is er veel banditisme en weinig verzekerde veiligheid. Vooral mensen in de populaire cités leven in ongerustheid...

Wij hebben het hier op Sint-Elisabeth nog tamelijk goed, hoewel we niet luid moeten roepen. Gebrekkig elektriciteitsvoorziening verhoogt nog de onveiligheid. Ouders hebben schrik voor hun kinderen en jongeren en wachten 's avonds onrustig op hun thuiskomst.

Wie brengt er licht in die jammerlijke situatie van Congo en Afrika? Er zijn wel hoopvolle tekens. De "société civile", niet politiek getinte organisaties en de katholieke Kerk werken aan bewustmaking en proberen de politieke wereld te inspireren. Uitspraken en publieke brieven klagen corruptie en verraad aan. Nu zondag na de ochtendmis, gaan alle christenen marcheren. Al zingend, elke beweging in uniform met kruisen, bijbels in de handen zullen bedevaarten naar verschillende voorname publieke plaatsen, om vrede te vragen voor Congo.

Er zal zeker veel volk marcheren... duizenden zullen hun misnoegen uitdrukken in een vredevolle mars.

Ons pastoraal beleid accentueert, dat we moeten leren de tekens van de tijd lezen... Elke gebeurtenis of situatie, goede of minder goede, heeft ons iets te leren.

Ons geloof, dat een verrijzenisgeloof is, geeft ons hoop en toont ons doorheen de tekenen des tijds welke toekomst wij kunnen mee opbouwen.

Er dreigt een groot gevaar voor de mensen van Congo: Een gevaar zich te verliezen in allerlei gebedsgebruiken, in bidden en zegeningen aanvragen, hopen op mirakels... enz. Onze parochie is omringd door elf evangelische kerken (églises de réveil) die voorspoed en welzijn beloven, mits offerandes en andere profijtelijke praktijken van hun leiders. Onze Afrikaanse kerk is ook ontvankelijk voor die gewoontes.

Als missionaris, samen met andere pastorale werkers, trachten wij de mensen te helpen om hun geloof uit te zuiveren. Ons geloof duwt ons tot actie en een zich inzetten voor het welzijn van de gemeenschap.

We vierden het feest van Christus Koning. Het was een gelegenheid om mensen uit te nodigen om actief mee te werken aan een nieuwe wereld van "gerechtigheid en vrede".

Morgen vertrek ik voor de tweede keer naar Menkao om de werken van de school te bestuderen met de architect en ingenieur. We hopen alleen maar dat wij niet veel tegenslagen hebben. We hopen voor Kerstdag de fundamenteën af te hebben. Maar nu eerst de aankoop van materiaal organiseren. Eens dat gebeurd is leggen wij de eerste steen.

De materialen zijn duurder geworden. Een probleem!

Ook de bouw van onze nieuwe kerk gaat vooruit. De mensen doen grote inspanningen voor die bouw.

Er is hoop! De adventstijd preekt ons de hoop. Ons moeder Maria, Jozef, Johannes de doper... en Christus zelf begeleiden ons naar een betere wereld... Samen op weg met Jezus, elkaar ondersteunend, gaan we stilaan naar een nieuwe wereld. Het kwaad heeft nooit het laatste woord! Dat is onze overtuiging vanuit ons geloof.

Aan iedereen een vruchtbare voorbereiding van Kerstmis en Nieuwjaar. God zegene jullie allemaal.

Toon Tanghe ,cicm
Kinshasa